

Δύττον ἐστὶ λαβεῖν ἐκ τῆς εἰρημνίας ὅτι ὁ Ὀρισμὸς, ἐπειδὴ λόγος ἐστὶ δηλωτικὸς τοῦ ὀριζομένου, διὰ τῆς σαφετέρων πάντως ὑπεδοτέρας, ἀλλὰ μὴ διὰ τῆς κατὰ μεταφορὰν λεγομένων, ἢ ὁμωνύμως σημαντικῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς καθ' αὐτὰ λεγομένων, καὶ συωνύμως, καὶ σαφετέρων.

Τρίτον ἐπειδὴ τῆς ὅλης τοῦ ὀριζομένου φύσεως ἐστὶ δηλωτικὸς, περιέχει πάντα δέον τὰ οἰσιωδῶς ἐκείνου κατηγορούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνωτάτου γένους μέχρι τῆς ἐσχάτης διαφορᾶς.

Περιεχομένων δὲ τῆς ἀνωτέρω πάντων ἐν τῷ προσεχεῖ γένει, ὑπόχρη μόνον τοῦτο λαβεῖν ἐν τῷ ὀρισμῷ μετὰ τῆς ἐσχάτης διαφορᾶς. ὅσα δὲ παρὰ ταῦτα τῷ ὀρισμῷ προσήκοντα εἰσὶν, ἐν ἄλλοις εἴρηται. Ἐκ τῆς εἰρημνίας τοιγαροῦν ἀνωτέρω σιωπᾶται μὴ δίδοσθαι Ὀρισμὸν τῆς ἀνωτάτω γένων, οὔτε μὲν τῆς καθ' ἕκαστα. τῆς μὲν ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνώτερα γένη ἀφ' ὧν ὀριζοῦντο. τῆς δὲ ὅτι οὐ σιωπᾶται διαφοραῖς οὐσιώδεσι, καὶ εἰδοποιῶσι.

Ἐκθεσις σῶτομος.

ΠΕΡΙ ΣΟΦΙΣΤΙΚΩΝ ἘΛΕΓΧΩΝ.

Τέταρα γένη εἰσὶ τῆς ἐπιχειρημάτων οἷς ἐν τῷ διαλέγεσθαι χρώμεθα, ὡς ὁ Φιλόσοφος ἐπὶ τοῦ παρόντος διδάσκει. Διδασκαλικόν, Διαλεκτικόν, Πειρασικόν, καὶ Ἐρισικόν. Καὶ διδασκαλικὸν μὲν ἐστὶ λόγος, ὁ μὴ ἐκ τῆς τοῦ ὑποκειμένου δόξης, ἀλλ' ἐκ τῆς οἰκείων ἀρχῶν ἐκάστου τῆς ζητουμένων συλλογιζόμενος εἰς δεῖξιν τοῦ αὐτοῦ. Διαλεκτικὸν δὲ, λόγος ἐστὶν ὁ ἐκ τῆς ἐνδόξων ἐκάτερα συλλογίσασθαι τὰ ἀντικείμενα δυνάμενος.

Πειρασικοὶ δὲ λόγοι εἰσὶν, οἱ ἐκ τῆς δοκουύτων τῷ ὑποκειμένῳ, ἐν ἀναγκαῖον εἰδέναι διὰ τὴν Ἐπισημίαν ἣν ἐπαγγέλλεται συλλογιζόμενος, περὶ ἧς τούτου πειρώμεθα. οὔτοι μόντοι ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς λόγοις πλατύτερον λαμβανομένοις περιέχονται.

Τέταρτον εἶδος λόγων ποιοῦσιν οἱ ἐρισικοὶ, οἵτινες ἐκ τῆς φαινομένων μὲν ἐνδόξων, μὴ ὄντων δὲ, γίνονται συλλογιστικοί, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν δοκοῦσι συλλογιστικοί.

Περὶ τοῦ πρώτου ἐδίδαξεν ὁ Φιλόσοφος ἐν τοῖς Ἀναλυτικοῖς. περὶ δὲ τοῦ δεύτερου, καὶ τρίτου ἐν τοῖς Τοπικοῖς. λείπεται ἄρα εἰπεῖν ἐπὶ

ἐπὶ τοῦ παρόντος· περὶ τοῦ πεπάρτου. Ἔστι τοῖσι οὗτος ὁ λόγος ἐπιταῦθα περὶ τοῦ σοφιστικοῦ ἔργου τῆς ἀξιολογίας, ὅς καὶ ἐπιστολῶς λέγεται.

Σκοπὸς τῆς γνώσεως τῶν σοφιστικῶν λόγων.

Ἡ Γνώσις τῶν ἐπιστολικῶν ἐπιχειρημάτων, εἴπωσι τῶν σοφιστικῶν παραλογισμῶν, παραδίδοται ἐπὶ τοῦ παρόντος πρὸς τοῦ φιλοσόφου, ὅχι ἵνα τοῖσι χρησώμεθα ἐν ταῖς ἐπισήμαις, ἀλλ' ἵνα εἰδότες τούτους, ἀξιολογῶμεν ῥηδίων, καὶ ἀποκλίνωμεν ἕχαστον ἐν ταῖς (1) συζητήσεσιν. Ἐπιχεῖται ἡ πραγματεία περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων· τούτο μὲν, ὅτι πάντες οἱ κατὰ σοφιστὰς παραλογισμοὶ, ἐπὶ τῷ ἀγνοίᾳ ἀναφέρονται τοῦ ἐλέγχου· τούτο δὲ, ὅτι τὸ σκοπιμώτατον τέλος τῶν σοφιστῶν ἐστὶ, ὅταν περιποιήσασθαι τὰ δυνάσθαι ἐλέγχειν τὰς προσδιαλεγόμενας, ἢ καὶ τὴν διδασκαλίαν οὗτος ἐπὶ τοῦ παρόντος κεφαλαίου τρίτου.

Τί τὸ τέλος τῶν σοφιστῶν ἐν τῷ παραλογίζεσθαι.

Ἔστι τοιγαροῦν, οὗτοσδε σοφιστὰς οἱ διαφιλονεικοῦντες, καὶ θέλουσιν μὲν δοκεῖν σοφοὺς εἶναι, μὴ ὄντας τῇ ἀληθείᾳ. τούτοις ἀδύνατον ἐγκρατεῖς γενέσθαι πρὸς τούτοις, Ἐλέγχω, Ψεύδει, Παραδόξω, Σολοικισμῶ, καὶ (2) Ἀδολογησίᾳ· μάλιστα μὲν προαιρουμένη φαίνεται, ἐλέγχουσι τοὺς προσδιαλεγόμενους. τούτο δὲ ποιῶσιν ὀπίσσω διακρίσει παραλογισμῶν καταναγκάσασιν τούτους, ἀμφοτέρως δίδουσι τὰ τῆς αἰτιφάσεως μέρη. Ἔστι γὰρ Ἐλέγχω, συλλογισμὸς αἰτιφάσεως, εἰ οὗ σιωπάται τὸ ἀντικείμενον τῆς θέσεως τοῦ ἀποκρινομένου. Ψεύδει δὲ περιποιῶνται τὴν τοιαύτην δόξαν, ὡς ἀδύνατον εἶναι τὸ προφανῶς καταναγκάσασθαι τὴν προσδιαλεγόμενον. Παραδόξω δὲ, εἰς τὸ παράδοξόν τι ἐγκρατεῖν τὸν αὐτὸν ἀγνοῦντες. Σολοικισμῶ δὲ, ὅταν ὁ προσδιαλεγόμενος ἀναγκάζεται, διὰ τὸν παραλογισμὸν σολοικίζειν, ἢ πολλάκις τὸ αὐτὸ μάλιστ' ἐπαναλαμβάνειν ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ, ὅπερ ἐστὶν ἡ ταυτολογία. Διαίρεται δὲ γενικώτερον ἡ πραγματεία διχῶς. εἴτε ἐν μὲν τῷ πρώτῳ μέρει ὁ φιλόσοφος, τὰ εἶδη τῶν σοφιστικῶν ἐπιχειρημάτων ἐξηγεῖται. ἐν δὲ τῷ λοιπῷ τὰς λύσεις τῶν αὐτῶν παραδίδωσιν. ἡμεῖς δὲ ἐπὶ ἐκείνου ἔργου ἐκτιθέμενοι, καὶ τῶν λύσεων ἅμα ἐπισιωράσομεν.

Τί

(1) Εἴπωσι διακρίσει. (2) ἰδίᾳ ταυτολογία.

Τί ἐστὶ παραλογισμὸς καὶ σοφιστὰς, καὶ ποσαχῶς συμβαίνει γίνεσθαι.

Παραλογισμὸς κατὰ Σοφιστὰς, ἐστὶ λόγος ἐκ τῶν δοκουύτων ἀληθειῶν μὲν, μὴ ὄντων δὲ, φαινόμενος συλλογίζεσθαι. Τούτου δὲ διττὴ ἐστὶ διαφορὰ. οἱ μὲν γὰρ παρὰ τὴν λέξιν ἐμποιοῦσι τὴν ἀπάτην, οἱ δὲ ἔξω τῆς λέξεως. Γίνονται δὲ παρὰ τὴν λέξιν Παραλογισμοὶ, ὁπλῶκα διὰ τὴν εἰσότητα τῆς λέξεως εἴ τι εἶναι καὶ τὰ δηλούμενα ὑπολαμβάνεται. Οἱ δὲ ἔξω τῆς λέξεως, ὁπλῶκα διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀπλῶς εἴ τι εἶναι τὰ πράγματα ὑπολαμβάνεται. Τοῦ πρώτου μέρους ἔξ̄ εἰσὶ τρεῖς ποί, Ὁμωνυμία, Ἀμφιβολία, Συμψεύσεις, Διαίσεις, Προσώδεια, καὶ Σχῆμα λέξεως. Τοῦ δευτέρου μέρους, τῶν ἔξω δηλαδὴ τῆς λέξεως παραλογισμῶν, εἶδη εἰσὶν ἑπτὰ. Πρῶτον τὸ παρὰ τὸ συμβεβηκός. Δεύτερον παρὰ τὸ ἀπλῶς ἢ μὴ ἀπλῶς, ἀλλὰ πῆ, ἢ ποῦ, ἢ ποτὲ, ἢ πρόστι, λέγεσθαι. Τρίτον τὸ παρὰ τὴν πῦ ἐλέγχου ἀγνοίαν. Τέταρτον τὸ παρὰ τὸ ἐπέμενον. Πέμπτον τὸ παρὰ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν. Ἑκτον, τὸ παρὰ τὸ μὴ αἴτιον, ὡς αἴτιον τιθεῖναι. Ἑβδόμον τὸ παρὰ τὰ πλείω ἐρωτῆματα εἴ ποιεῖν.

Π Ε Ρ Ι Ὁ Μ Ω Ν Τ Μ Ι Ἀ Σ.

Τῶν παρὰ τὴν λέξιν ἐλέγχων σοφιστικῶν, πρῶτος ἐκτίθεται ὁ παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν, (1) ἔστις ἐστὶ παραλογισμὸς προερχόμενος ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν λέξιν διαφόρων πραγμάτων εἶναι δηλωτικῶν, ὧν κέχρηται οἱ σοφισζόμενοι ἐπίτι ἀποπον συνωθεύμενοι τὴν προσδιαλεγόμενον. οἷον ὅτι μανθαίνουσιν οἱ ἐπιστάμενοι, διὰ τῆ μανθαίνειν ῥήματος (ὅπερ σημαίνει τὸ ξυυίεναι χρώμενον τῆ Ἐπιστήμῃ, καὶ τὸ λαμβάνειν τὴν Ἐπιστήμην μὴ ἔχοντα) παραλογίζονται οὕτως. οἱ μαθαίνοντες λαμβάνουσι τὴν ἐπιστήμην ὡν μανθαίνουσιν, οἱ διδάσκοντες τὴν γραμματικῶν μανθαίνουσι τὰ λεπτοματιζόμενα τοῖς παισὶν, οἱ γραμματικοὶ ἄρα λαμβάνουσι τὴν Ἐπιστήμην τῶν λεπτοματιζομένων τοῖς παισὶ μὴ ἔχοντες πάντων. Συνωθεύουσι γὰρ διὰ τούτου τὴν προσδιαλεγόμενον εἰς τὸ ὁμολογεῖναι τὸν ἐπιστάμενον μὴ ἔχειν τὴν Ἐπιστήμην, ὡν ἐπίσταται.

QQQ

H' καὶ

(1) Ὁμοισμὸς Ὁμωνυμίας.

Ἡ καὶ οὕτως. τὰ δέοντα εἰσὶν ἀγαθὰ, τὰ κακὰ εἰσὶ δέοντα, ἄρα τὰ κακὰ εἰσὶν ἀγαθὰ. Λύσις.

Ἡ ἀπάτη προέρχεται ἄπο τῆς ὁμωνυμίας ὡς εἴρηται. ἀπαντῶμεν δὲ πρὸς ταῦτα, διαίρειται χρώμενοι τῆς ὁμωνύμου φωνῆς, τὸ μωθάνειν ἐπὶ μὲν τῆς μείζονος ὡς λαμβάνειν τὴν Ἐπισήμιον, ἐνοουῶτες μὴ ἔχοντα, ἐπὶ δὲ τῆς ἐλάττωτος ὡς τὸ ξυνιστάει. Ἐπὶ δὲ τοῦ δειτέρου παραδείγματος ἀπαντῶμεν διαίρουσιν τὰ σημαίνοντα τῆς τοῦ δέοντος φωνῆς. τὸ γὰρ δέον δηλοῖ τὸ πρὸς τι χρήσιμον, δηλαδὴ τὸ προσῆκον, καὶ τὸ ἀναγκαῖον. ἐπὶ μὲν οὖν τῆ ἐλάττωτι προτάσει τῆ λεγούσῃ τὰ κακὰ εἰσὶ δέοντα, τὸ δέον ἀντὶ τοῦ χρήσιμου παρείληπται. χρημάτων γὰρ ἀφαιρέσεις καὶ κερδαίσεις, καὶ μάστιγες, καὶ τὰ πιαῦτα, καθ' αὐτὰ ὕτα κακὰ, χρήσιμα ἔστι πρὸς τοὺς δεομένους σωφρονισμοῦ. ἐν δὲ τῆ μείζονι προτάσει τὸ δέον ὡς καθ' αὐτὸ ἀγαθόν, καὶ οὕτως ἐκ τῆς ὁμωνυμίας χάριον ἔχον ὁ παραλογισμός. Χρὴ πείνου ἐπὶ τῶ ὁμωνύμων (1) διασέλλειν τὰ σημαίνοντα, καὶ οὕτω πρὸς τὴν Σοφιστὴν ἀποκρίνεσθαι.

Π Ε Ρ Ι ᾽ Ἀ Μ Φ Ι Β Ο Λ Ι Α Σ.

Μετὰ τὴν ὁμωνυμίαν περὶ ἀμφιβολίας ποιεῖται τὸν λόγον ὁ Φιλόσοφος, ὅτι συγγενεῖς εἰσὶν ἀλλήλαις. ἔστι δὲ ὁ παρὰ τὴν ἀμφιβολίαν παραλογισμός, ὁ παρὰ τὴν διάφορον σημασίαν τοῦ λόγου ποιῶν τὴν ἀπάτην, ἢ διὰ τὴν συνίταξιν, ἢ τὶ τοιοῦτον ἔπερον. οἷον τὸ τύπτειν τὴν πατέρα τοὺς παῖδας οὐκ ἀπρεπὲς, ὁ Φιλιππίδης Στρεφιάδου ἐστὶ παῖς, ἄρα οὐκ ἀπρεπὲς τύπτειν αὐτὸν. ἢ καὶ οὕτως. τὸ βιβλίον ἐστὶ τοῦ Πλάτωνος. τὸ τινὸς οὖν ἐκείνου ἐστὶ κτήμα. τὸ βιβλίον ἄρα ἐστὶ τοῦ Πλάτωνος κτήμα. καὶ οὕτως. ὅ,τις ὄρα, τοῦτο ὄρα. ὄρα δὲ τὸν κίονα, ἄρα ὁ κίονα ὄρα. Λύσις.

Ἐν τοιούτοις παραλογισμοῖς, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου ἡ ἀπάτη προέρχεται ἄπο τῆς ἀδιαφορίας τοῦ ἀπαρεμφάτου ῥήματος. δυνατὸν γὰρ ἐκκληθῆναι, ὡς τὴν πατέρα ἐνεργοῦντα, καὶ τύπτοντα τοὺς παῖδας, ἢ καὶ ἀνάπαλιν. Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου ἐν μὲν τῆ μείζονι ἡ γενικὴ πῶσις δεσπότου καὶ κύριον σημαίνει, ἐπὶ δὲ τῆς ἐλάττωτος Συγγραφέα. διάφορος ἄρα ἡ σημασία τούτων, ὅθεν ἡ ἀπάτη. Ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, ἐπὶ μὲν τῶ προτάσεων, εἰ μέλλουσιν ἀληθεύειν, τὸ, ὁ, καὶ τὸ, τοῦτο, αἰτιατικῆς εἰσὶ πτώ-

(1) Λοιζέει.

πρώτως, ἐπὶ δὲ τοῦ συμπεράσματος εἰς ὀνομαστικὴν μεταλαμβάνεται πῶτιν. διάφορον ἄρα ἄποτελοῦσι σημασίαν ἐπὶ τῆς προτάσεων τῆς ἐν τῷ συμπεράσματι, ὅθεν ἢ ἀπάτη. Διακριτέον τοιγαροῦν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἀποκεινομένους κατὰ τὴν διάρροον σημασίαν τοῦ λόγου. καὶ καθ' ἑνὸς μὲν ὁρθῶς ἔχει τὸ λεγόμενον ταύτῃ ἐγκείμενον, τὴν δὲ λοιπὴν ἀποποιουμένοις.

Τρεῖς παραδίδωσι ἔσους ὁ φιλόσοφος τῆς παρὰ τὴν ὁμωνυμίας καὶ ἀμφιβολίας παραλογισμῶν. ὧν ὁ μὲν ἐστὶν ὅταν ὁ λόγος, ἢ τοῦτομα κυρίως σημαίνει πλείω. ἄλλοτερον ὅταν εἰσθόπες ὧμεν οὕτω λέγειν. Καὶ τρίτον ὅταν τὸ συυπεθεῖν πλείω σημαίνει, ὅπῃ κειχωρετμένων εἴ τι σημαίνει. Παραδείγματι τὰ λεγόμενα γίνεται πρόδηλα. Ἐπὶ μὲν τῆς ὁμωνυμίας πρόδηλα τὰ εἰρημῶνα. ἐπὶ δὲ τῆς ἀμφιβολίας εἴρηται, καὶ νῦν ἔσω τοῖστον. τὸ ληφθῆναι με τοὺς πολεμίους τὴν νίκην μοι περιποίησεν. οἱ Τρῶες εἰλήφθησαν τοῖς πολεμίους Ἕλλησιν, ἄρα τοῦτο ἐκείνοις τὴν νίκην περιποίησεν. Ὁ δεύτερος ἔσος ἐπὶ τῆς κατὰ μεταφορὰν λεγομένων σωίσαται. φημὲν γὰρ μεταφέροντες πόδας κλίνης, καὶ ὄρους πόδας, καθὰ ὁ παραλογισμὸς συμβαίνει οὕτως. τὸ πόδας ἔχον βαδίζει. ἢ κλίμη, ἢ τὸ ὄρος ἔχει πόδας, ἄρα βαδίζει. ἢ καὶ οὕτως. ἢ Ἐκάβη γλυὴ Πελάμου ἢ. ἢ πρώτη τῆς ἑαγωδιῶν Εὐεπίδου ἐστὶν Ἐκάβη, ἄρα ἢ πρώτη τῆς ἑαγωδιῶν Εὐεπίδου γλυὴ Πελάμου. Τοῦ τρίτου ἐστὶ παράδειγμα τὰ ἐκτεθεῖν ἐν ἀρχῇ, μάλιστα τὸ πρῶτον. ἀλλὰ καὶ ἔσω. τὰ χεῖματα καθ' ἑαυτὸ δίδωται ἐντὶ σημαίνει, ὡς καὶ τὸ ἐπίσαθαι, συυπεθεῖν δὲ διττῶν ποιεῖ σημασίαν. οἷον λέγεται Σωκράτῃ χεῖματα ἐπίσαθαι. ἐστὶ γὰρ εἶπεν Σωκράτης ἐπίσαται χεῖματα, ἢ τὰ χεῖματα ἐπίσαται τὸν Σωκράτῃ.

Διελύοχε δὲ ὁ παρὰ τὴν ὁμωνυμίας τοῦ ἔσου τοῦ παρὰ τὴν ἀμφιβολίας, ὅτι ὁ μὲν παρὰ τὴν ὁμωνυμίας ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος διάφορα σημαίνοντος τὴν ἀπάτῃν εἰσάγει. ὁ δὲ παρὰ τὴν ἀμφιβολίας ἐκ τοῦ λόγου ποιεῖται τὴν πλάτῃν, δηλοῦντος ἔχον, ἀλλὰ πλείω. ἐκληπτερον δὲ λόγον ἐνταῦθα τὴν τῆς λέξεων συύταξιν, ὄνομα δὲ τὴν λέξιν ἀπλῶς.

Περὶ τῶν κατὰ συνήθειν Παραλογισμῶν.

Η Συνήθεισι παραλογισμῶς ἔστι, ἀρρηχόμενος ἐκ τοῦ εὐνοῦσαι τῷ λόγῳ, ἅπερ ἐπὶ τῶν πραγμάτων ἀντιδιασέλλεται. ἔστιν ἄρα Συνήθεισι ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο ἀντικειμένων ἐνοσιῶν ἐν τῷ αὐτῷ εὐνοσιῶν δυνάται ὁ καθεύμενος βαδίζειν, ὁ Σωκράτης κάθηται, ἄρα ὁ Σωκράτης καθεύμενος δυνάται βαδίζειν. οὕτω καὶ ὁ γράφων, μὴ γράφειν, καὶ ὁ λέγων, μὴ λέγειν.

Ἐπὶ τῶν τριούτων τοιγαροῦν παραλογισμῶν, εἰ μὲν ἐνοσιῶται τὸ καθεύμενον, δυνάμιν ἔχειν τοῦ περιπατεῖν, καὶ τὸ γράφον τοῦ μὴ γράφειν, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως, οὐδὲν ἀτοπὸν ἐπιτεταί. ἅμα γὰρ ἐνοσιῶται τῷ αὐτῷ, τοῦ μὲν ἑτέρου τῶν ἀντικειμένων τὴν ἐντελέχειαν, τοῦ δὲ λοιποῦ τὴν δυνάμιν μέγαν, κατὰ φύσιν ἔστιν ἐπὶ τῶν εἰδῶν καὶ ἡρητιῶν. ἐὰν εἰ ἐνοσιῶται τὸν καθεύμενον σιωποῦν ἅμα εἶναι καὶ περιπατεῖν, ὡς ἅμα ἐνοσιῶται τὰς δύο ἀντικειμένους ἐντελεχείας τῷ αὐτῷ, κάθησις διπλαδι καὶ βαδισις, ἀπάτη καὶ παραλογισμὸς γίνεταί σοφιστικός. πρὸς δὲ ἀπαντῶν δέον, διαιρουῦντας τὴν εἰρημίον ἕσπερ τὰς ἐντελεχείας, καὶ διδόντας μὲν σιωπημείῳ τὴν πατέρου ἐντελέχειαν τῇ πατέρου δυνάμει, ἀναρροῦντας δὲ τὴν σιωπείῳ τῶν ἑκατέρων ἐντελεχειῶν. Παραδείγματα τοῦ κατὰ συνήθειν παραλογισμοῦ ὁ Ἀριστοτέλης πλείω σιωπείῳται. ἡμῖν δὲ ἀρκέσει δέτερον τουτί. Ὁ δυνάμενος κομίσαι ὅσα ἵππος κομίζει, ἰχθίει ὅσα ἵππος. ὁ πᾶσι δυνάται κομίζειν ὅσα ὁ ἵππος κομίζει, ἄρα ὁ πᾶσι ἰχθίει ὅσα ὁ ἵππος. Ἐπὶ τῆς μείζονος τῷ παραλογισμοῦ τούτου ἀληθεύει ἐνοσιῶμενον, ὡς ὁ πᾶσι παρὰ μέρος καὶ κατὰ μικρὸν δυνάται κομίσαι ὅσα ὁ ἵππος. ὁ δὲ σοφιστὴς ἐπὶ τῆς ἐλάττονος σιωπείῳται εἰς εὐπεί τοῦ ἵππου φορτίον, κομίζόμενον δῆθεν ὑπὸ τοῦ παιδός, ὅπερ οὐκ ἀληθεύει.

Π Ε Ρ Ι Δ Ι Α Ι Ρ Ε Σ Ε Ω Σ.

Δ Ιαίρεσις ἔστι παραλογισμὸς ἀντικείμενος τῷ παρὰ τὴν συνήθειν, ἀρρηχόμενος ἀπὸ τοῦ διαρεῖν ἐπὶ τῆς λέξεως ἢ σιωπείῳται δέον, εἰς τὰ δύο καὶ τρεῖς εἰσι περιττὰ καὶ ἄρτια, τὰ πέντε εἰσι δύο καὶ τρεῖς. ἄρα τὰ πέντε εἰσι περιττὰ καὶ ἄρτια. Ἡ ἀπάτη ἔστιν ἐν τούτοις ὅτι τὰ δύο

δύο καὶ τρία οὐκ εἰσὶ πρῶτε, ὅτι μὴ εὐόμενα, ὁ δὲ παραλογισμὸς ἐπὶ τῆς μείζονος διαιρεῖ ταῦτα. οὐ γὰρ εἰσὶ περιττὰ ἅμα καὶ ἄρτια, ὅτι μὴ διηρημένα. τὰ γὰρ δύο εἰσὶν ἕτερον εἶδος, καὶ τὰ τρία ὁμοίως ἕτερον εἶδος, ταῦτα δὲ συληπτόμενα γίνεται εὐ εἶδος πινταδικόν. εἰσὶ γὰρ τὰ δύο καὶ τρία ὑλικῶς εὐ, οὐχὶ εἰδικῶς. Ἡ καὶ οὕτως. τὸ μείζον ἐστὶ ποσοῦτον ὅσον τὸ ἔλαττον καὶ ἔτι πρὸς. τὸ ἴσον ἐστὶ ποσοῦτον ὅσον τὸ ἔλαττον, καὶ ἔτι πρὸς, ἄρα τὸ ἴσον ἐστὶ μείζον. δέον δὲ πρὸς τούτους ἀπαντᾶν (1) καὶ τὰ συλημμένως καὶ διηρημένως.

Π Ε Ρ Ι Π Ρ Ο Σ Ω Δ Ι Α Σ.

Ο Παρὰ τὴν προσωδίαν παραλογισμὸς προέρχεται ἀπὸ τῆς διαφορῆς σημασίας τῆς παρὰ τὴν προσωδίαν τῆς λέξεων ἐγγινομένης. ὡς ὁ εἰπὼν ἐπὶ διαθήκης ἐγγράφῃ, ἐχέτω τὰ πρῶτα λέων. καὶ δύο ἦσαν ὑπὲρ, Λέων, καὶ Πανταλέων. ὧν ἕκαστος ἀποκρούειν ἐπειρᾶτο τὸν ἕτερον διὰ τὴν διάφορον σημασίαν τῆς λεγομένης, παρὰ τὴν προσωδίαν. καὶ τὸ, τοῦ νόμου προστάσσοντος, πόρνη ληφθεῖσα χρυσία φέρουσα δημοσίᾳ ἔσω. εἰ βούλει δὲ καὶ ἄνω. ὁ ἐπὶ γῆς κύων ζῶν ἐστὶν, ὁ ὑπερείδων τὴν σέγγυ κίων ἐστὶν, ἄρα ἐστὶ ζῶν. Εἰς ἐπίλυσιν ποιητροῦ τῆς ποιητικῶν διαιρετέον κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς προσωδίας καὶ ὀρθογραφίας. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι οὐκ ἐχρῶντο σημείους δηλωτικοῖς τῆς προσωδίας.

Περὶ τοῦ παρὰ τὸ γῆμα τῆς λέξεως παραλογισμοῦ.

Η δὲ παρὰ τὸ γῆμα τῆς λέξεως ἀπάτη ἐν τοῖς ὁμοιοκαταλήκτοις, ἢ ἄλλως πως ὁμοιογήμοις συμβαίνει γίνεσθαι λέξεσιν. οἷον ἐπειδὴ ὁ Καλλίας ἐστὶν ἄρρον, ἐστὶν εἰπεῖν καὶ Φιλίας εἶναι ἄρρον, καὶ εἰ τὸ ποιεῖν ἐστὶν ἐνεργεῖν, καὶ τὸ παθεῖν ἔσθαι ὁμοίως ἐνεργεῖν. Ἀλλ' ἐπὶ τούτων εὐ παύ λανθάνει ὁ ἀπατῶν. διαιρετέον δὲ καὶ ταῦτα κατὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεων.

ΩΩΩ 3 Ο'κα-

(1) Τὸ συλημμένως καὶ διηρημένως δεχθῶς ἕκαστον ἅμα ἐπιπέται ἀμφὶ τὸ ἴσον. τὸ γὰρ ἴσον εἰ μὲν συλημμένως τῶ εὐ ἐστὶν ἴσον λάβωμεν, ἔστι διηρημένως ἐπιπέσαι πρὸς τὸ ἔλαττον. καὶ ἄνω. καὶ μὲν τὸ ἴσον πρὸς τὸ εὐ ἐστὶν ἴσον διηρημένως λάβωμεν, πρὸς τὸ ἔλαττον συλημμένως εἶναι λαβῆν, καὶ μὲν καὶ ἀνάπαλι. ὅθεν τὸ ἴσον συλημμένως λαμβανόμενον τῶ ἔλαττον ἐληθῶς ἐστὶ μείζον, καὶ τότε οὐκ ἐστὶ τὸ ἴσον καθὼς ἴσον μείζον, ἀλλὰ καθὼς ἴσον τῶ ἔλαττον λέγεται μείζον. ὁ δὲ σφιγθῆς ἐπιπέ τὸ ἴσον κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον, ἔπερ ἀπὸ πρῶτον.

ἢ παρὰ τὴν λέξιν,
εἰ τῶν ἐξῆς.

ἢ ἐξω τῆς λέξεως.
οὐ εἶδη ἐπὶ ταῖς

Ὁμωνυμία,
Ἀμφιβολία,
Συνθεσις,
Διαίρεσις,
Προσωδία,
ἢ Σχῆμα λέξεως.

α. Τὸ παρὰ τὸ συμβεβηκός,
β. Παρὰ τὸ ἀπλῶς, ἢ μὴ ἀπλῶς,
ἀλλὰ πῶ, ἢ ποῦ, ἢ ποτέ, ἢ πρόστι.
γ. Τὸ παρὰ τὴν ἀγνοίαν τοῦ ἐλέγχου.
δ. Τὸ παρὰ τὸ ἐπόμενον.
ε. Τὸ παρὰ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν.
ς. Τὸ παρὰ μὴ αἰτιον ὡς αἰτιον.
ζ. Τὸ παρὰ τὰ πρὶν ἐρωτήματα εἰ ποιεῖν

Περὶ τῶν ἐκτὸς τῆς λέξεως παραλογισμῶν.

Τῶν ἐξω τῆς λέξεως παραλογισμῶν πρῶτος ἐκτίθεται ὁ παρὰ τὸ συμβεβηκός λεγόμενος. πάντες δὲ οὗτοι τὴν ἀπάτην ποιῶσιν ἐν παρὰ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως ἢ ἀπλῶς οὐσίας, ἢ συμπλεκομένης μετ' ἑτέρων, ἀλλ' ἐν τῇ διαφορᾷ συμπλεκῇ τῆς πραγμάτων. συμβαίνει δὲ οὕτως, ὡς οἴομεθα τὸ ἐνυπάρχον τινὶ ὑποκειμένῳ, καὶ πᾶσι τοῖς ἐκείνου συμβεβηκόσιν ἐνυπάρχειν. οἷον ὁ Σωκράτης διαλέγεται, ὁ Σωκράτης ἐστὶ λῦκος, ἄρα τὸ λῦκον διαλέγεται. ἢ ἔταν οἴομεθα τὸ προσήκον τινὶ ἀτόμῳ, καὶ παντὶ τῷ εἶδει προσήκειν. ὡς ἐπὶ πύτου πῦ παραδείγματος. ὁ Πλάτων ἐστὶν ἄνθρωπος πῦ Σωκράτης. ὁ Σωκράτης ἐστὶν ἄνθρωπος, ἄρα ὁ Πλάτων καὶ ἐστὶν ἄνθρωπος. Ὅπερ εἰμι ἐγώ, σὺ οὐκ εἶ ἐγώ εἰμι ἄνθρωπος, σὺ ἄρα οὐκ εἶ ἄνθρωπος. Καὶ οὕτως, ὅτι ἐστὶν ἐν Ζακύνθῳ, καὶ ἐστὶν ἐν Ἰθάκῃ. ἀλλὰ μὴ ἐν Ζακύνθῳ εἰσὶν ἄνθρωποι, ἄρα οὐκ εἰσὶν ἐν Ἰθάκῃ.

Ἐπιλύομεθα δὲ πῶς τοιούτους παραλογισμοὺς διαίρειται χρώμενοι τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ λέγεται τι προσήκειν, ἢ μὴ προσήκειν, καὶ εἶπαι, ἢ μὴ

μὴ εἶναι. συμβέβηκε γὰρ τῷ Πλάτῳ ἕτερον εἶναι Σωκράτους, οὐχὶ δὲ καὶ ἕτερον ἀνθρώπου. ὁ δὲ σοφιστὴς διὰ τὸ συμβεβηκὸς καὶ τῆς οὐσίας ληστέρει.

Ἔστι καὶ τοὺς τοιοῦτους παραλογισμοὺς ἐπὶ τὸν ἐχόμενον τρόπον ἀεζαγεῖν. ἴδιον γὰρ τοῦτου τὸ παρὰ τὸ συμβεβηκὸς ποιεῖν τὴν ἀπάτην. οἷον τὸ ξανθὸν εἶσι χρῶμα, τὸ μέλι εἶσι ξανθὸν, ἄρα τὸ μέλι εἶσι χρῶμα. ἢ καὶ ἐν δούτρῳ χήματι. τὸ μέλι ἐπίτασιν καὶ ἀέσιν οὐκ ἐπιδέχεται. τὸ γλυκὺ ἐπίτασιν καὶ ἀέσιν ἐπιδέχεται, ἄρα τὸ μέλι οὐκ εἶσι γλυκὺ. καὶ τὰ τοιαῦτα, ἅπερ παρὰ τὸ συμβεβηκὸς τὴν ἀπάτην ποιῶσι. τὸ γὰρ γλυκὺ οὐκ ἐπιδέχεται τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἐσιωδῶς, ἀλλὰ καὶ συμβεβηκὸς δὲ τὴν ἐπιμιξίαν.

Περὶ τοῦ κατὰτι, καὶ ἀπλῶς παραλογισμοῦ.

Οὐδὲ παρὰ τὸ κατὰτι καὶ ἀπλῶς ἔλεγχος, παραλογισμὸς εἶσι συμβαίνων ἐν οἷς τὸ κατὰτι ἀληθεῦσον, ὡς ἀπλῶς ἀληθεῦσον λαμβάνεται. Ἀπλῶς δὲ λέγεται τὸ ἀπὸ προδήκης λεγόμενον. οἷον σοφὸς ἀνὴρ. Τὸ δὲ κατὰτι, τὸ μετὰτινος προδήκης λεγόμενον, ὡς τὸ κατὰ μίτρος εἰπεῖν, ἢ καταχρηστικῶς, ἢ ὁπώποτε ἄλλως. οἷον σοφὸς τοῦ κλέπτειν, ἢ λούκος τοῦς ἐδόντας. Ἐξέσι τοιγαροῦν ἀπὸ τοῦ ἀπλῶς ἐπὶ τὸ κατὰτι ἐπιχειρεῖν, ὡς ἐπὶ τῷ σωμάτῳ. οἷον ὁ Κόραξ εἶσι μέλας ἀπλῶς, καὶ ὁ Κόραξ εἶσι μέλας τὸ ῥυγχος. ἐπὶ δὲ τῷ ἔξειον οὐκ ἀληθεύει. οἷον ὁ Σωκράτης εἶσι σοφός, ὁ Σωκράτης ἄρα εἶσι σοφός τὴν σκυτομοικλίῳ. Ἀπὸ δὲ τοῦ κατὰτι ἐπὶ τὸ ἀπλῶς ἐπιχειρεῖν ἀληθεύει, ὁπλῶκα τὸ φροσιθέμενον οὐδεμίαν ἐλάττωσιν σημαίνει τοῦ ὧ προσίθεται, οἷον ὁ Σωκράτης ὀρθῶς δηλέγεται, ὁ Σωκράτης ἄρα καὶ ἀπλῶς δηλέγεται. Ὀπλῶκα δὲ ἢ προδήκη ἐλάττωσιν σημαίνει τοῦ ὧ προσίθεται, οἷον ὁ Σωκράτης εἶσιν ἀνθρώπος τεθνηκώς, ἄρα εἶσιν ἀνθρώπος ἀπλῶς εἰπεῖν οὐκ ἀληθεύει. καὶ ὁ αἰθίοψ εἶσι λούκος κατὰ τοῦς ἐδόντας, ἄρα εἶσι λούκος ἀπλῶς φαίει οὐκ ἀληθές. Καὶ οὕτως πᾶς ποιητὴς εἶσιν ἀνθρώπος, ὁ Ὀμηρος εἶσι ποιητὴς, ἄρα ὁ Ὀμηρος εἶσιν ἀνθρώπος. ἀνθρώπος δὲ ὢν καὶ ἐθίει, καὶ διαλέγεται. λαμβάνει γὰρ ἐν τούτοις ὁ σοφιστὴς παρὰ τὸ ποτέ. ἢ γὰρ ποτε ὁ Ὀμηρος ἀνθρώπος, νῦν δὲ οὐκ εἶσι. Καὶ οὕτως. οἱ σοφοὶ εἶσι σεπτοί, οἱ τὴν κλεπτικίῳ ἀριστοὶ εἶσι σοφοὶ τὴν κλεπτικίῳ. ἄρα οἱ τὴν κλεπτικίῳ ἀριστοὶ, εἶσι σεπτοί. Καὶ οὕτως. πᾶν τὸ ὑπόπτου βεβήκει κινούμενον ἐξ ἑαυτοῦ. οἱ πλείοντες ἐπὶ τῆς θαλάσσης Τεῖροι

Ταῦροι εἰσὶν ὑπόποδες κινούμενοι καθ' ἑαυτοὺς, ἄρα βαδίζουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἐπιλυόμεθα τοιγαροῦν τοὺς ποιούτους παραλογισμοὺς διαίρουστές τὸ ἀπλῶς, καὶ κατὰ τι, καὶ ποῦ, καὶ ποτέ, καὶ νυῦ, καὶ τὰ τελευτᾶ.

Περί τοῦ παρὰ τὴν ἀγνοίαν ἐλέγχου.

Ο Παρὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς ἐλέγχου παραλογισμὸς ἀπάτη ἐστὶ συμβαίνουσα διὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς ἀντιφάσεως. ὁ γὰρ ἐλέγχος συλλογισμὸς ἐστὶ ἀντιφάσεως, ὡς εἴρηται. ὅς τις βωίκα φαίνεται συναγωγῶν τὴν ἀντίφασιν, μὴ συνάγων τῆ ἀληθείᾳ, λέγεται σοφιστικὸς ἐλέγχος. εἴσιν ὁ τετραδικὸς ἀριθμὸς ὑπερέχει τὸν δυαδικόν, καὶ οὐχ ὑπερέχει τὸν τετραδικόν. ἄρα ὁ αὐτὸς καὶ ὑπερέχει τὸν ἀριθμὸν, καὶ οὐχ ὑπερέχει τὸν ἀριθμὸν, ὅπερ ἐστὶν ἀντίφασις. Ἡ ἀπάτη συμβαίνει ὅτι τὸ ὑπερέχει καὶ μὴ ὑπερέχειν εὐ πρὸς τὸ αὐτὸ λέγεται, ὅπερ ζητεῖται ἀναγκαιῶς ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς ἀντιφάσεως. Καὶ οὕτως. τὰ δύο τῶν μετὰ εἰς διπλάσια, τῶν δὲ τριῶν οὐ διπλάσια. τὰ δύο ἄρα διπλάσια καὶ εὐ διπλάσια. καὶ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ αὐτὸ ὡδί. ἢ Ἐγγέλυς διπλάσια κατὰ μῆκος (1) λεθροῦ, καὶ εὐ διπλάσια κατὰ πάχος. τὸ αὐτὸ ἄρα διπλάσιον τῶν αὐτῶν, καὶ εὐ διπλάσιον. Τοῦ αὐτοῦ δὲ πρὸς τὸ αὐτὸ, καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ πεισῦτον, καὶ μὴ πεισῦτον, ἔσω παράδειγμα. εἰ ὁ αὐτὸς γεγονώς ποτε τινὸς μαθητῆς, ὑπερον γέγονε διδάσκαλος τῶν αὐτῶν, ὁ αὐτὸς ἔσαι διδάσκαλος τῶν αὐτῶν καὶ εὐ διδάσκαλος. ἀλλὰ μὴ τὸ πρῶτον, ἄρα καὶ τὸ δεύτερον.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου παραδείγματος ἡ ἀπάτη συμβαίνει διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν πρὸς τὸ αὐτὸ. ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ. ἐν τῷ τρίτῳ δὲ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἅμα. εἴρηται δὲ ὅτι προκείμενος ἕστος παρὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς ἐλέγχου ἰδίᾳ παραλογίζεσθαι, ἔχ ὅτι μὴ πάντες οἱ ἕστοι τῶν σοφιστικῶν παραλογισμῶν ἀπατῶσι παρὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς ἀληθοῦς ἐλέγχου, (πάντες γὰρ δι' ἔλλειψιν τινὸς τῶν προσηκόντων τῶν ἀληθείᾳ ἐλέγχῳ τὴν ἀπάτην ποιοῦσιν) ἀλλ' ὅτι ἐπὶ τούτου μετὰ προφανῆς ἢ ἔλλειψις γίνεται τοῦ ἐλέγχου, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἔστι καὶ ἄλλα αἰτία. τῆς γινόμενης ἐν ἐκάσῳ ἀπάτης, ὡς πού δεδήλωται.

Περί

(1) Εἶδος ἰχθύος.

Περὶ τοῦ παραλογισμοῦ τὸ ζητούμενον ὡς
ὁμολογούμενον λαμβάνειν.

Ο Παρὰ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν παραλογισμὸς συμβαίνει, ὡς ἂν τὸ ἀμφισβητούμενον καὶ ζητούμενον λαμβάνεται ἐπὶ τινος τῆς πρώτης. Συμβαίνει δὲ τοῦτο πολλαχῶς. ἢ γὰρ τὸ αὐτὸ ἐν ἀρχῇ οὐκ ἐπίσταται λαμβάνεται ὡς ἀμφισβητούμενον. εἰ ὁ Σωκράτης ἀγγέλλεται, φαίται, ὁ Σωκράτης ἐπίσταται ἀγγέλλεται. ὁ Σωκράτης ἐπὶ Σωκράτους ἐπίσταται, ἄρα ὁ Σωκράτης ἀγγέλλεται. ἢ ὅτε ἐν τῷ ὄρασμα τοῦ ἀμφισβητούμενου λαμβάνεται τὸ αὐτὸ, ὡς εἰναι ἀμφισβητούμενον, εἰ ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γεωμετρίας, τὸ ζῶον λογικὸν ἐπὶ γεωμετρίας, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ ζῶον λογικὸν ἐπὶ γεωμετρίας, ἄρα ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ γεωμετρίας. Ἐπιπλοῦμεθα δὲ τοὺς τοιοῦτους παραλογισμοὺς ἀναερουῦτες τὴν πρότασιν ἐκ τῆς τῶ ἀμφισβητούμενου λαμβάνεται, ὡς ὁμολογούμενον.

Περὶ τοῦ παρὰ τὸ ἐπόμενον τοῦ ἐλέγχου.

Ο Παρὰ τὸ ἐπόμενον παραλογισμὸς συμβαίνει, ὡς ἂν οἰόμεθα ἀντιφάσκειν τὸ ἐπόμενον τῷ ἠγασμένῳ, μὴ ἀντιφάσκειν τῇ ἀληθείᾳ. οἷον, τὸ νύκτωρ πλανᾶσθαι ἐπιτετατοῖς κλέπταις, καίτοι μὴ μόνοις. ὁ δὲ σοφιστὴς παραλογίζεται οἷτως. ὁ νύκτωρ πλανώμενος, κλέπτης, οἱ φρουροὶ νύκτωρ πλανῶνται, ἄρα κλέπται. ἢ ὁ κηλλωπιζόμενος ἐπὶ μοιχός. ὁ Σωκράτης κηλλωπιζέται, ἄρα μοιχός. Καὶ ἔτι. ὁ χυμὸς ἐπὶ τὸ χρῶμα πυρρὸς ἐπὶ μέλι. ἢ χολὴ χυμὸς ἐπὶ τὸ χρῶμα πυρρὸς, ἄρα ἢ χολὴ ἐπὶ μέλι. Καὶ ὑποθετικῶς, εἰ ἐπὶ γεωμετρίας, ἐπὶ καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ ἄνθρωπος, ἄρα καὶ γεωμετρίας. Τοὺς τοιοῦτους παραλογισμοὺς ἐπιπλοῦμεθα, μὴ ἀποδεχόμενοι τὸ ἐπόμενον ἀντιφάσκειν, ἀλλ' ἀναερουῦτες τὴν πρότασιν.

Περὶ τοῦ τὸ μὴ αἴτιον ὡς αἴτιον λαμβάνοντες
παραλογισμοῦ.

Ο Παρὰ τὸ μὴ αἴτιον ὡς αἴτιον λαμβάνων παραλογισμὸς συμβαίνει ὅπηνίκα λαμβάνεται ὡς αἴτιον τινός, τὸ δὲ σκοπῶν μὲν εἶναι αἴτιον,

τίσιν,

τιον, μὴ ἐν δὲ τῇ ἀληθείᾳ. οὐ πολλὴ χρῆσις ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ μὴ πεπαιδευμένοις ἀνθρώποις. οἷον ὁ Νισέμας ἢ σοφός, οὗτος ἤμαρτε περὶ τὴν πίσιν, ἄρα οἱ σοφοὶ ἀμαρτάνουσι περὶ τὴν πίσιν, καὶ ἡ σοφία ἐστὶν ἀπόβλητος. Καὶ οὕτως. ἐστὶ, κακῆτος ὁ ἱερὸς ἀνάγωγος καὶ ἀιχρῶς βίουσι. Καὶ οὕτως. τοῖς προεσῶσι καὶ ἡγουμένοις ἀνδράσι πεισέει κατὰ πάντα. οἱ ἐπίσκοποι καὶ μοναχοὶ εἰσὶ προεσῶτες καὶ ἡγούμενοι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἄρα τοῖς ἐπισκόποις καὶ μοναχοῖς πεισέειν κατὰ πάντα. Ἐπιλύμεθα δὲ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις παραλογισμοῖς, ἀναιρουῦτες τὴν ἀπόβλητον, ἐν ἣ ἰσχυρίζεται τὸ μὴ αἴτιον ὡς αἴτιον. ἐν δὲ τοῖς μὴ ὀρθῶς ἐξηγητισμένοις, ἀναιρετέα ἐστὶν ἡ ἐπιφορά, καὶ ἀποδοτέον τῆς ἁμαρτίας τὸ αἴτιον, ἔτι ἐστὶν ἡ ἀμαθία περὶ ἐκεῖνο ἐν ᾧ σφάλουσι, καὶ τῆς ἀναγωγῆς καὶ ἀιχρῆτες τὸ τῆς προαιρέσεως διάστροφον, οὐχὶ ἡ ἱερωσύνη.

Περὶ τοῦ τὰ πολλὰ ἐρωτήματα ἐν ποιεῖν παραλογισμοῦ.

Ο Παρὰ τὸ τὰ πολλὰ ἐρωτήματα ἐν ποιεῖν παραλογισμὸς, ἀπάτη ἐστὶ προερχομένη ἀπὸ τοῦ μιᾶ ἀποκρίσει πρὸς πολλὰ ἐρωτήματα ἀπαντῶν. ὡς εἴτις φαίη, πότερον ἢ γῆ, ὁ ἀνθρώπος, θάλασσα ἐστὶ; πρὸς ὁ μιᾶ ἀποκρίσει ἀπαντῶν ἀξιώσει, διὰ τὸ κοινὸν ἀξίωμα, ὅτι περὶ πάντες ἐστὶν ἀληθὺς καταφαῖναι, ἢ ἀποφαῖναι. Ἡ οὕτως. πότερον Σωκράτης ἐστὶ κομῆτης, φαλακρός, ἢ οὐ; καὶ ὁ ἀνθρώπος ζῶν ἐστὶ λογικὸν ἄλογον, ἢ οὐ; εἰ γὰρ ἀπλῶς πρὸς πῦτο ἀπαντῶν ἀξιώσειν ὁ σοφιστής, ψεῦδος ἔπιεται. διὸ ἐν τοῖς τοιούτοις διδύλαβητέον, ἵνα μὴ ἀπλῶς ἀπαντῶμεν πρὸς πολλὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ διαιρουῦτες, καὶ τὸ μὲν, διδύντες, ὅπερ ἀληθές, τὸ δὲ, ἀναιρουῦτες, ἢ καὶ ἀμφότερα. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν σοφιστικῶν ἀποκρίσεων ἐλέγχων. πλείω δὲ περὶ τούτων ἐπιμεθεῖν οὐκ ἀναγκαῖον. ἐστὶ γὰρ ἐντυχεῖν εἰς πλάτος τοῖς τοιούτοις παρὰ τοῖς σχολαστικοῖς τῶν ἀριστοτελικῶν συζητημάτων. διὸ πέρας ὑποθετέον τῇ λογικῇ πραγματείᾳ. περὶ ἧς πληρέστερον μὲν τὸ καταρχάς, ἐπιτομώτερον δὲ περὶ πῦτο τὸ τέλος ἐχρησάμεθα τῇ διδασκαλίᾳ, τῇ βραχύτητι τε πῦτο χρόνου ἐπειγόμενοι, καὶ ταῖς ἄλλαις ταῖς ἀπὸ τοῦ καιροῦ περιστάσεσιν. ἀποχρότως μάλιστα περὶ τῶν ἀναγκαίων, μάλιστα μὲν τῆς ἀποδεικτικῆς μεθόδου, τῆς τε ἀποδείξεως τῶν ὀρισμῶν, καὶ τῆς διαιρέσεως τῶν ἔντων, καὶ τῆς διὰ πάσης τῆς συλλογιστικῆς μεθόδου, εἰρήκαμεν, ἄπερ εἰσὶν ἔργα τῆς λογικῆς τέχνης, ἀναγκαῖα εἰς ζήτησιν καὶ διάγνωσιν τῆς ἀληθείας,

ληθείας, καὶ τῆς ἐπιστημῶν ἀπόκτησιν, εἰ βούλει δὲ καὶ γινῶσιν ἡμῶν
 αὐτῆς, καὶ τοῦ πρώτου τῆς ὅλων αἰτίου, κατὰ τὸ δυνατὸν αἴθρωτα.
 Ἐρρώθε ποιγαρουῦ, σιωπῶς τοῖς λεχθεῖσιν ἐνδιατρίβοντες, καὶ συ-
 νητικῶ φωντὶ ὁδηγούμενοι τῆς ἐνυποστάτου καὶ πηγαιίας Σοφίας. ὅξ ἡς
 πηγάζει πᾶσα εἰς ἀνθρώπους πλειότης τε, καὶ εὐζωία. ἡ δόξα πρέ-
 πει εἰς ἀπεραντους αἰῶνας. Ἀμῖν.

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
 ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΕΠΕΝΔΕΥΣΕΩΣ

Καλίδια. }
 Καδῦδια. }
 Γσαδια. }

Ἐχρη. }
 Ὡς ἔλον ἐν μίρει, ὡς τὰ σαυδάλια. }
 Ὡς ἔλον ἐν μοείω, ὡς ὁ δακτύλιος. }

Τῶν Ἐπειτίων. }
 Τὰ μὲν κατ' αὐτὸ, ἔξ τούτου διττῶν, }
 Τὰ δὲ κατὰ συμβεβηκός.

Ἡ μίρος γίνεται τοῦ δεσμοῦ τοῦ ὑποκειμένου πράγματος.

Ἡ οὐ ἐν τῷ δεσμῷ τὸ ὑποκείμενον σαφῶς λαμβάνεται.

Ἡ ὡς λόγος ἀντίκειται, οἷα κατὰ φασίς ἔξ ὑπόθεσις.

Ἡ ἐν χέσει τῆς διαφορῶνται, ὡς τὰ χετικά.

Τὰ μὲν ἄμμοα, ὡς πειτπίν, ἔξ ἀρτίων.

Ἡ ὡς ἀνάγμα-
 τα. ἔξ πεῦτα,

Ἡ μεταβάλλει εἰς
 ἄλλια ὡς τὰ ἰ-
 καρία. ἔξ τύπων,

Ἡ ἄχιστα
 εἰσι. ἄ,

Τὰ δὲ ἰμ-
 μμοα. ὦν,

Τὰ μὲν ἀμφοτέρω
 τῷ ὑποκειμένῳ ἀ-
 πείται διωατί.

Τὰ μὲν ἔχον τὰ μίση
 ὀνομασμένα.

Καὶ τῶν

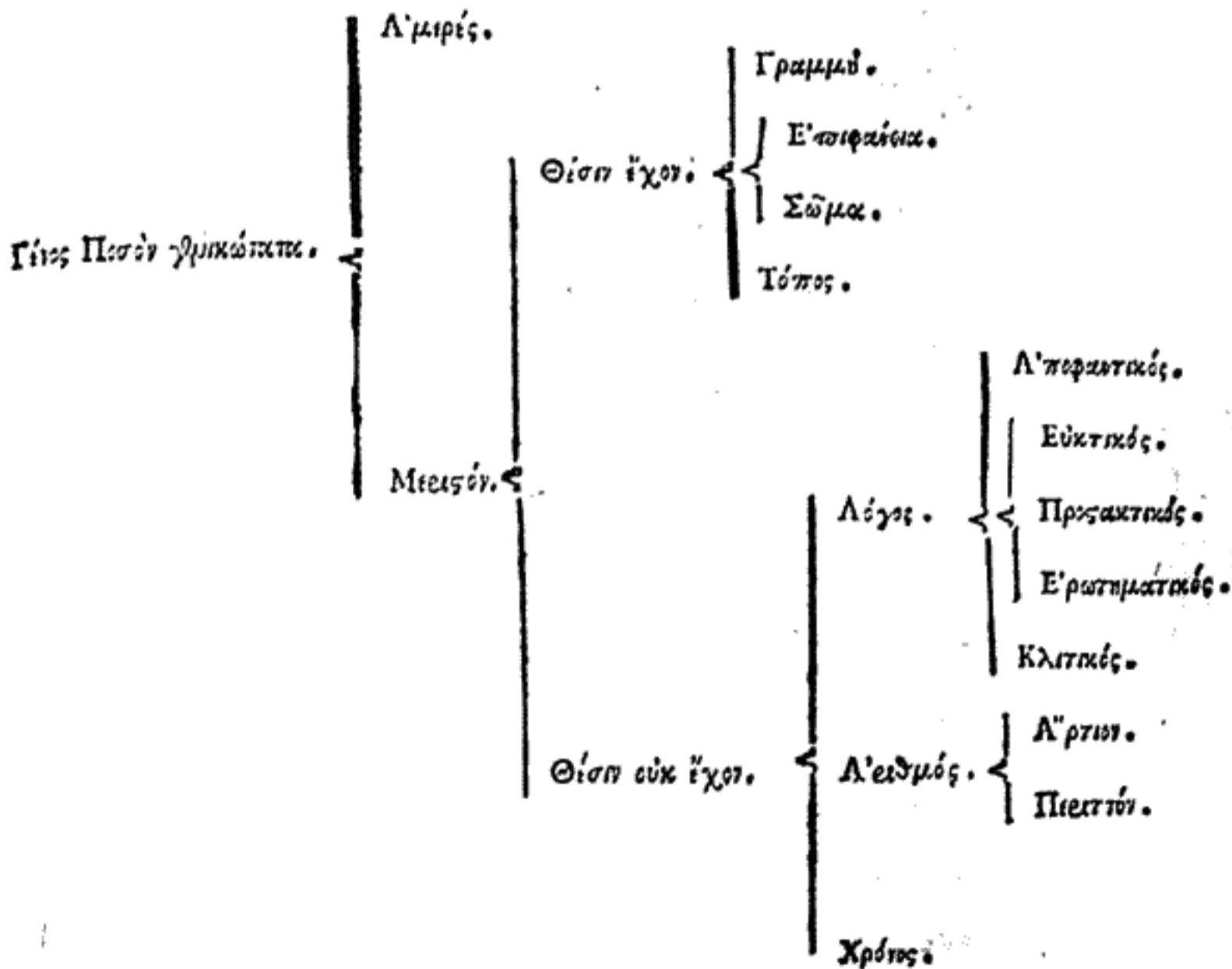
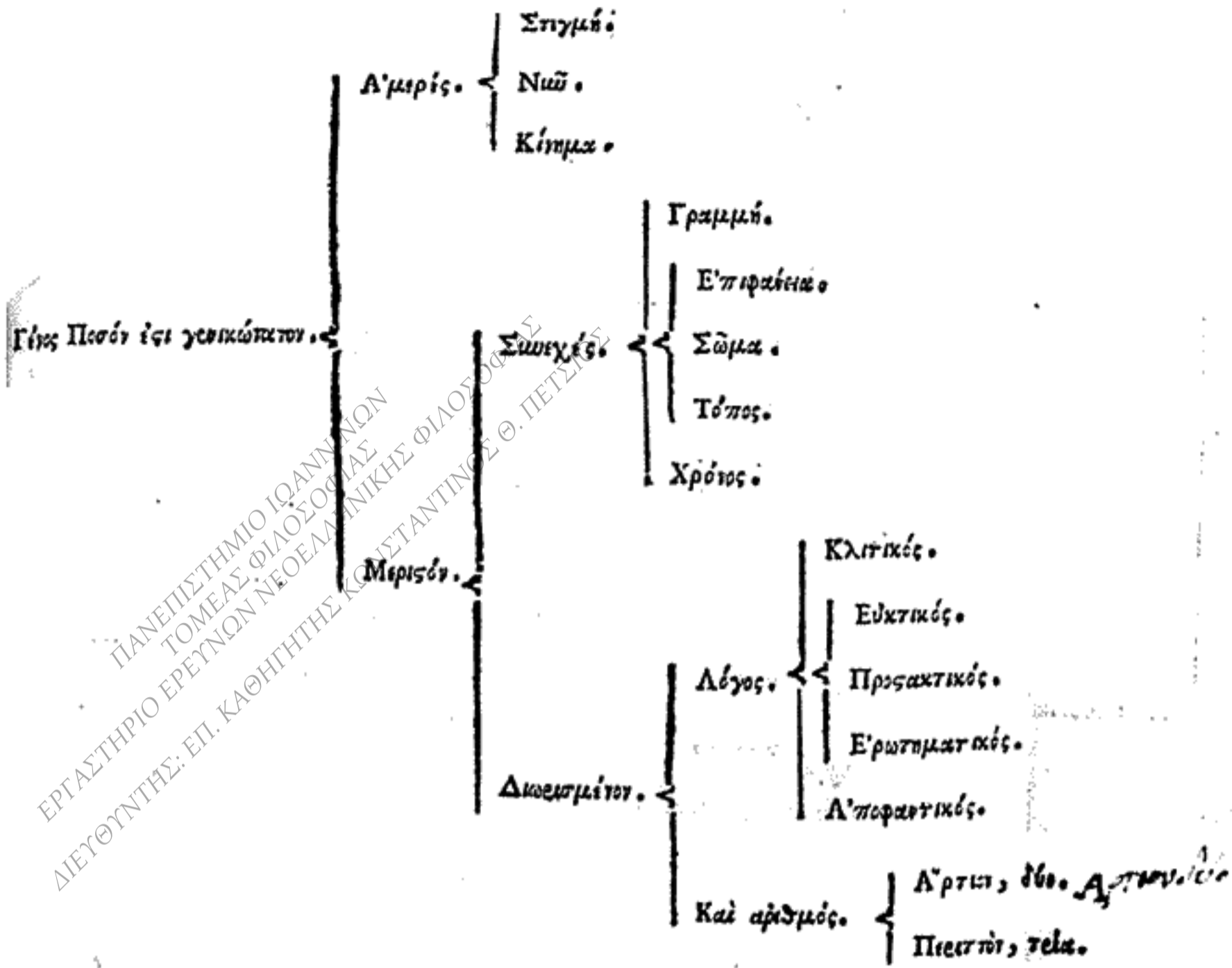
Τὰ δὲ ἀνάγκη τὸ ἰ-
 τερῶν φέσει παρῶ-
 ναι τῷ ὑποκειμέ-
 νῳ ἀφωρισμένως.

Τὰ δὲ ἔχον τὰ μίση
 ὀνομασμένα, ἀλλὰ τῷ
 τῷ ἀκροῦ ὑποφάσει
 δευόμενα.

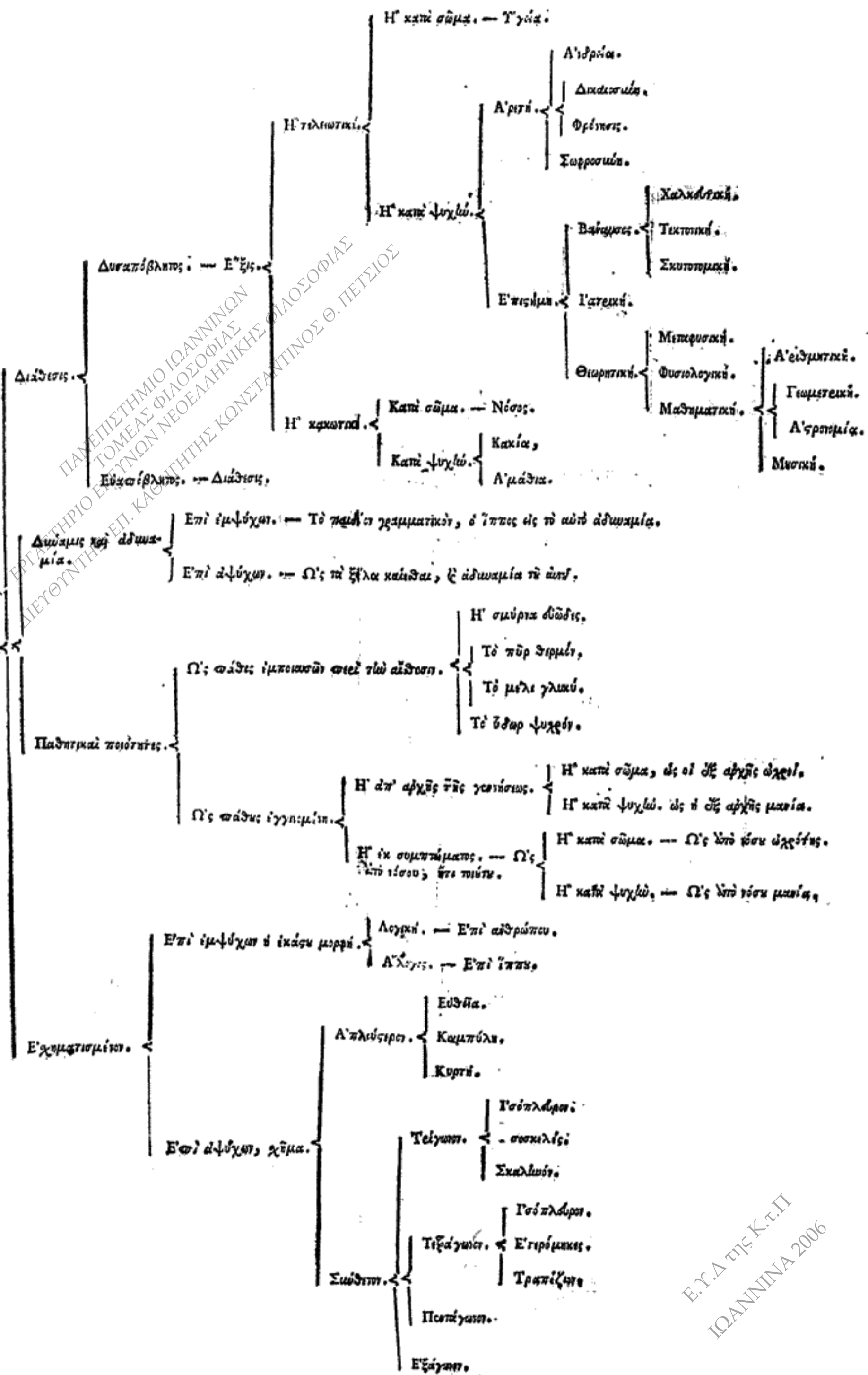
Ἡ μεταβάλλει εἰς ἄλλια,
 ὡς σίρσις ἔξ ἱξίς.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
 ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠΙΧΡΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΙΣΙΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Γενος Πλάτωνος, ἡσυχαστικόν.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

